

Rolnummer 5402
Arrest nr. 58/2013 van 25 april 2013

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de wet van 2 december 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, ingesteld door Philippe Lambert.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters A. Alen, J.-P. Snappe, E. Derycke, J. Spreutels en P. Nihoul, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 16 mei 2012 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 21 mei 2012, heeft Philippe Lambert, wonende te 4602 Wezet, rue aux Communes 70, een beroep tot vernietiging ingesteld van de wet van 2 december 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 17 februari 2012, tweede editie).

De vordering tot schorsing van dezelfde wet, ingesteld door dezelfde verzoekende partij, is verworpen bij het arrest nr. 98/2012 van 19 juli 2012, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 23 oktober 2012.

Memories zijn ingediend door :

- Alain Lambert, wonende te 4340 Villers-l'Évêque, rue de la Traversée 1;
- de Ministerraad.

De verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en Alain Lambert en de Ministerraad hebben ook memories van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 19 februari 2013 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 13 maart 2013 na de partijen te hebben uitgenodigd het Hof :

- de administratieve beslissingen mee te delen die sedert juli 2012 door de politieraad of door het politiecollege van de politiezone « Basse-Meuse » zijn genomen met betrekking tot de aanwijzing van een korpschef van die zone, alsook de eventuele beroepen die tegen die beslissingen zijn ingesteld;

- in een uiterlijk op 6 maart 2013 in te dienen aanvullende memorie, waarvan zij binnen dezelfde termijn een afschrift uitwisselen, in kennis te stellen van de eventuele overwegingen waartoe die beslissingen of beroepen de partijen in het kader van de onderhavige zaak inspireren.

De verzoekende partij, Alain Lambert en de Ministerraad hebben aanvullende memories ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 13 maart 2013 :

- zijn verschenen :

- . Mr. F. Belleflamme, tevens *loco* Mr. J. Bourtembourg, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij;

- . Mr. E. Kiehl *loco* Mr. E. Lemmens, advocaten bij de balie te Luik, voor Alain Lambert;

. Mr. M. Thomas *loco* Mr. B. Lombaert, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en E. Derycke verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van het belang van de verzoeker

A.1.1. Philippe Lambert, commissaris van politie, doet blijken van zijn belang om de vernietiging van de wet van 2 december 2011 « tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten » te vorderen door zijn wil om te vermijden dat de politiezone « Basse-Meuse » Alain Lambert kan aanwijzen om *ad interim* het mandaat van korpschef van de lokale politie van die zone uit te oefenen, en die persoon zo lang mogelijk in dat ambt kan houden, teneinde de kansen van de verzoeker om ooit dat mandaat te kunnen uitoefenen, waarvoor hij sedert 4 februari 2001 kandidaat is en waarvan hij sindsdien is geweerd door een groot aantal onregelmatige beslissingen die door de organen van die politiezone zijn aangenomen, nog te verminderen.

A.1.2. De verzoeker heeft die kandidatuur ingediend ingevolge de oproep tot kandidaatstelling voor de aanwijzing van de korpschef van de lokale politie van de politiezone « Basse-Meuse » - samengesteld uit de gemeenten Bitsingen, Blegny, Dalhem, Juprelle, Oupeye en Wezet - die op 30 januari 2001 is bekendgemaakt, met toepassing van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 « houdende vaststelling van de voorwaarden en de modaliteiten van de eerste aanstelling in bepaalde betrekkingen van de lokale politie ».

Tot de andere kandidaten behoorden Jean-Claude Adam, Jean-François Adam en Alain Lambert.

De resultaten van de in artikel 3, § 4, van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 bedoelde proef gaven aan dat Alain Lambert ongeschikt was voor bevelvoering. Op 26 april 2001, na die resultaten te hebben gevalideerd, heeft de met toepassing van artikel 3, § 1, van hetzelfde koninklijk besluit opgerichte commissie de drie enige kandidaten gehoord die na afloop van die proef geschikt voor bevelvoering werden geacht. Met toepassing van artikel 3, § 4, tweede lid, van hetzelfde koninklijk besluit heeft zij hen vervolgens gerangschikt : Jean-Claude Adam werd als een « geschikte » kandidaat beschouwd, terwijl Jean-François Adam en Philippe Lambert in de categorie van de « zeer geschikte » kandidaten werden gerangschikt. Op 17 oktober 2001 heeft de politieraad van de politiezone « Basse-Meuse » over die drie kandidaturen gestemd en de aanwijzing van Jean-François Adam voorgedragen aan de Koning.

Bij koninklijk besluit van 14 december 2001 werd die laatste aangewezen als korpschef van de lokale politie van de voormelde politiezone, voor een duur van vijf jaar.

A.1.3. De Raad van State, waarbij door Philippe Lambert een zaak aanhangig was gemaakt, heeft bij het arrest nr. 108.931 van 5 juli 2002 beslist om de uitvoering van dat koninklijk besluit van 14 december 2001 te schorsen, na op de onregelmatigheid van de voordracht van de politieraad te hebben gewezen. Dat koninklijk besluit werd op 17 september 2002 ingetrokken.

Vervolgens heeft de politieraad de aanwijzing van Jean-François Adam nog vijfmaal voorgedragen. De drie aanwijzingen die op die nieuwe voordrachten zijn gevolgd, werden ofwel ingetrokken ingevolge een schorsingsarrest van de Raad van State (RvSt, 23 september 2003, nr. 123.179, *Lambert*; RvSt, 11 januari 2006, nr. 153.526, *Lambert*), ofwel nietig verklaard door dat rechtscollege (RvSt, 23 juni 2011, nr. 214.103, *Lambert*). De twee voordrachten tot aanwijzing van Jean-François Adam waarop geen benoeming van hem is gevolgd, werden door de gouverneur van de provincie Luik geschorst, waarbij de tweede zelfs werd vernietigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

De verzoeker wijst erop dat het ondanks die intrekkingen, schorsingen en vernietigingen telkens Jean-François Adam was die door het politiecollege van de politiezone « Basse-Meuse » werd aangewezen om *ad interim* het mandaat van korpschef uit te oefenen, tot zijn pensionering aan het einde van de maand mei 2011.

A.1.4. De verzoeker merkt vervolgens op dat de politieraad van de politiezone « Basse-Meuse » op 27 oktober 2010 commissaris van politie Alain Lambert tot operationeel directeur en adjunct-zonechef van die politiezone heeft benoemd, en zijn aanstelling in de graad van hoofdcommissaris heeft voorgedragen.

De verzoeker merkt op dat die betrekking in beginsel nochtans enkel openstond voor de hoofdcommissarissen van politie, en dat Alain Lambert geen houder van die graad was. Hij wijst ook erop dat de politieraad die benoeming verantwoordde door de toepassing van artikel XII.VI.9*bis* van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 « tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten » (RPPol), ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 3 maart 2010, dat de personeelsleden die op 31 maart 2001 bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, ertoe machtigde mee te dingen naar een betrekking die openstaat voor hoofdcommissarissen. De verzoeker beklemtoont dat Alain Lambert op die datum nochtans niet voldeed aan de in die bepaling bedoelde voorwaarden, aangezien hij pas bij een koninklijk besluit van 28 november 2001 tot commissaris van de gemeentepolitie bij het korps van de gemeentepolitie van Oupeye (gemeente van klasse 17) is benoemd.

De verzoeker wijst erop dat de gouverneur van de provincie Luik op 7 januari 2011 om die reden die benoeming van 27 oktober 2010 heeft geschorst. Hij voert eveneens aan dat de auditeur bij de Raad van State die ermee is belast het door de verzoeker tegen die benoeming ingestelde beroep tot nietigverklaring te behandelen, op 16 april 2012 zijn verslag heeft neergelegd waarin tot het gegronde karakter van dat beroep wordt besloten. De verzoeker merkt voor de Raad van State op dat de politiezone « Basse-Meuse » en Alain Lambert echter blijven beweren dat die benoeming mogelijk was op basis van de statutaire regels die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van de bestreden wetsbepalingen waarvan het aannemen nochtans geen ander doel lijkt te hebben dan het mogelijk maken van die vroegere benoeming.

A.1.5. De verzoeker brengt eveneens in herinnering dat de politieraad van de politiezone « Basse-Meuse » op 23 november 2010, met andere woorden enkele dagen na de benoeming van Alain Lambert in de betrekking van operationeel directeur en adjunct-zonechef, het mandaat van korpschef vacant heeft verklaard vanaf 1 juni 2011 en een procedure tot aanwijzing van een nieuwe korpschef heeft opgestart met toepassing van de artikelen VII.III.20 en volgende van het RPPol, vervangen bij artikel 3 van het koninklijk besluit van 18 september 2008 « tot wijziging van sommige bepalingen inzake de mandaten bij de politiediensten ».

Hij preciseert dat hij zich net zoals Alain Lambert kandidaat heeft gesteld, en wijst daarbij tevens erop dat de politieraad, korte tijd na de schorsing, door de gouverneur, van de benoeming van die laatste in de betrekking van operationeel directeur en adjunct-zonechef, op 3 februari 2011 heeft besloten om die procedure op te schorten.

A.1.6. De verzoeker doet bovendien opmerken dat het politiecollege Alain Lambert op 19 mei 2011 heeft aangewezen als waarnemend korpschef tot de indiensttreding van de korpschef die na afloop van de op 23 november 2010 opgestarte procedure wordt aangewezen. Hij brengt in herinnering dat artikel 46 van de wet van 7 december 1998 « tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus » het politiecollege ertoe verplicht de vervangende korpschef aan te stellen onder de leden van het politiekorps met de hoogste graad.

Hij merkt op dat het politiecollege, om die beslissing te nemen, heeft geoordeeld dat artikel XII.VI.9*bis* van het RPPol, gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 3 maart 2010, de commissaris van de gemeentepolitie die op 31 maart 2001 korpschef was van een gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, gelijkstelde met de

« commissaris eerste klasse », zodat Alain Lambert volgens dat college die graad bekleedde en bijgevolg na de pensionering van Jean-François Adam het lid van het politiekorps van de zone met de hoogste graad werd.

De verzoeker beklemtoont vervolgens dat de Raad van State bij het arrest nr. 216.210 van 9 november 2011 de tenuitvoerlegging van die aanwijzing van Alain Lambert heeft geschorst, na onder meer te hebben opgemerkt dat die laatste op 31 maart 2001 nog niet tot commissaris van politie in een gemeente van klasse 17 was benoemd, zodat hij in elk geval niet kon worden gelijkgesteld met een commissaris eerste klasse krachtens artikel XII.VI.9*bis* van het RPPol. Aangezien de Raad van State vaststelde dat de politiezone « Basse-Meuse » niet om de voortzetting van de procedure had verzocht, heeft hij die aanwijzing bij het arrest nr. 218.588 van 22 maart 2012 nietig verklaard.

De verzoeker beweert dat Alain Lambert het ambt van korpschef van de politiezone nochtans daadwerkelijk blijft uitoefenen. Hij voegt daaraan toe dat de politiezone hem op 30 augustus 2012 in kennis heeft gesteld van haar beslissing om een oproep tot kandidaatstelling bekend te maken met het oog op de aanwijzing van een waarnemend korpschef.

A.1.7. De verzoeker zet eveneens uiteen dat de politieraad op 23 december 2011 heeft besloten om de rekruteringsprocedure te annuleren die begin 2001 was aangevangen (A.1.2) en om een nieuwe procedure met toepassing van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 op te starten, daar hij van mening was dat hij de eerste procedure niet langer kon voortzetten wegens het feit dat hij niet langer slechts één kandidaat voor de benoeming zou kunnen voordragen. De verzoeker preciseert dat hij, rekening houdend met de pensionering van de twee andere in 2001 gerangschikte kandidaten (A.1.2), de enige nog meedingende kandidaat is.

De verzoeker voegt daaraan toe dat de Raad van State bij het arrest nr. 219.271 van 8 mei 2012 de tenuitvoerlegging van de beraadslaging van de politieraad van 23 december 2011 heeft geschorst, in zoverre daarin wordt beslist om de procedure tot aanwijzing van een korpschef die op de oproep tot kandidaatstelling van 30 januari 2001 is gevolgd, te annuleren. Hij wijst erop dat hij volgens dat arrest nog als korpschef zou kunnen worden aangewezen na afloop van die procedure. De verzoeker merkt op dat de politiezone « Basse-Meuse », ondanks dat arrest, de Raad van State om de voortzetting van de procedure met betrekking tot het tegen die beraadslaging gerichte beroep tot nietigverklaring heeft verzocht en een memorie van antwoord heeft ingediend. Hij merkt ook op dat hij op 30 augustus 2012 in kennis is gesteld van de beslissing van de politiezone om de procedure met betrekking tot de « eerste aanstelling » van een korpschef voort te zetten, en preciseert daarbij dat hij niet weet of die beslissing als een intrekking van de beraadslaging van 23 december 2011 moet worden opgevat. Hij voegt daaraan toe dat de voortzetting van de in 2001 opgestarte procedure, in geval van intrekking van die beraadslaging, geen lange overpeinzingen zou moeten vergen, aangezien hij de enige nog meedingende kandidaat blijft. Uit de laatste oproep tot kandidaatstelling met het oog op de aanwijzing van een waarnemend korpschef (A.1.6) leidt de verzoeker evenwel af dat de politiezone enkel tijd probeert te winnen tot aan zijn pensionering.

A.2.1. De verzoeker voert aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 december 2011 enkel tot doel hebben het de politiezone « Basse-Meuse » mogelijk te maken Alain Lambert opnieuw in het ambt van operationeel directeur en adjunct-zonechef te benoemen, kort na de vermoedelijke nietigverklaring van zijn benoeming van 27 oktober 2010 (A.1.4). Hij voert aan dat die laatste de enige commissaris van politie zou zijn die de bij artikel XII.VI.9*bis* van het RPPol doorgevoerde wijziging kan genieten, en stelt niet alleen vast dat de Ministerraad dat feit niet betwist, maar ook dat Alain Lambert het enige lid van de politie is dat het nuttig heeft geacht met toepassing van artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof zijn opmerkingen aan het Hof te richten. Hij preciseert dat de adjunct-commissaris te Bergen die volgens Alain Lambert ook de bestreden bepalingen zou kunnen genieten, rekening houdend met zijn leeftijd uiterlijk op 1 juni 2011 moest worden gepensioneerd.

De verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de bestreden bepalingen het Alain Lambert mogelijk zouden maken om in de graad van hoofdcommissaris te worden bevorderd, hetgeen het politiecollege ertoe zou machtigen hem als waarnemend korpschef aan te wijzen, met toepassing van artikel 46 van de wet van 7 december 1998, zonder zijn titels en verdiensten met die van de verzoeker te moeten vergelijken. Hij voegt daaraan toe dat het politiecollege op die manier Alain Lambert - die tien jaar jonger is dan de verzoeker - in dat ambt zou kunnen houden totdat de verzoeker in oktober 2016 met pensioen gaat. Op die wijze zou de politiezone vermijden dat de politieraad de verzoeker moet voordragen voor de aanwijzing door de Koning om het mandaat van korpschef uit te oefenen, na afloop van de in 2001 opgestarte aanwijzingsprocedure in het kader waarvan hij de enige nog meedingende kandidaat blijft.

A.2.2. In zijn memorie van antwoord leidt de verzoeker uit het arrest nr. 98/2012 van het Hof van 19 juli 2012 af dat de aanstelling van Alain Lambert in de graad van hoofdcommissaris van politie niet zou kunnen volstaan om zijn aanwijzing als korpschef *ad interim* door het politiecollege van de politiezone « Basse-Meuse » met toepassing van artikel 46 van de wet van 7 december 1998 te verantwoorden.

Hij meent evenwel een belang te behouden bij de vernietiging van de bestreden bepalingen. Hij voert eerst aan dat de aanstelling een element is dat het politiecollege in aanmerking zou kunnen nemen bij de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten voor een aanwijzing als korpschef *ad interim*. De verzoeker beweert vervolgens dat hij de schending van de grondwettelijke regel van de gelijkheid door een bepaling die Alain Lambert een voordeel - de toegang tot een graad van hoger officier – verschaft zonder het gelijktijdig aan de verzoeker toe te kennen, kan aanklagen. Hij voegt daaraan toe dat hij in geval van vernietiging van de bestreden bepalingen, althans in theorie, zou kunnen hopen op het aannemen van een nieuwe wettelijke regeling die, aangezien zij de gelijkheid meer in acht neemt, hem hetzelfde voordeel zou toekennen als dat wat thans aan Alain Lambert is toegekend.

A.2.3. In zijn aanvullende memorie beschrijft Philippe Lambert de laatste gebeurtenissen met betrekking tot de aanwijzing van een korpschef van de politiezone « Basse-Meuse ».

Op 23 augustus 2012 heeft hij die politiezone aangemaand een nieuwe korpschef *ad interim* aan te wijzen. Op 29 augustus 2012 heeft de politieraad zijn voormelde beslissing van 23 december 2011 (A.1.7) ingetrokken en beslist om een aanvullende oproep tot kandidaatstelling bekend te maken met toepassing van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 en het ministerieel besluit van 11 januari 2006 « tot vaststelling van de functiebeschrijving en de daaruit voortvloeiende profielvereisten van een korpschef », en preciseert dat de verzoeker het voordeel van zijn kandidatuur van 2001 niet verloor maar werd verzocht ze bij te werken in het kader van de nieuwe oproep tot kandidaatstelling. Die oproep tot kandidaatstelling is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 24 september 2012.

Op 29 augustus 2012 heeft het politiecollege van dezelfde politiezone beslist om een oproep tot kandidaatstelling bekend te maken voor een aanwijzing van een korpschef *ad interim*. Na de kandidatuur van de verzoeker en die van Alain Lambert te hebben onderzocht, heeft het politiecollege op 20 september 2012 beslist om die laatste aan te wijzen. Op 21 november 2012 heeft de verzoeker tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State.

Op 30 november 2012 heeft de verzoeker de politiezone « Basse-Meuse » aangemaand zijn benoeming aan de Koning voor te dragen in het kader van de in 2001 opgestarte rekruteringsprocedure. Aangezien die aanmaning zonder gevolg is gebleven, heeft hij de Raad van State, bij een verzoekschrift van 16 januari 2013 op grond van artikel 36 van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State en op grond van het voormelde arrest van de Raad van State van 23 juni 2011 (A.1.3), verzocht een dwangsom op te leggen aan de politiezone « Basse-Meuse », omdat die zijn permanente aanwijzing in de functie van korpschef van die zone niet voordraagt aan de Koning.

Op 18 februari 2013 is de verzoeker opgeroepen door de commissie die is belast met het onderzoeken van de kandidaturen die ingevolge de op 24 september 2012 bekendgemaakte oproep tot kandidaatstelling zijn ingediend. Hij heeft de wettigheid van die oproeping betwist, maar die commissie heeft desalniettemin beslist dat de verzoeker, rekening houdend met zijn bijgewerkte kandidatuur, voortaan als een « geschikte » kandidaat moest worden beschouwd.

Uit het voorafgaande leidt de verzoeker af dat de politiezone « Basse-Meuse » de uitstelmanoeuvres uitbreidt om hem ten voordele van Alain Lambert van het ambt van korpschef te weren. Hij is dus van mening dat niets het mogelijk maakt uit te sluiten dat die politiezone in de toekomst de bestreden bepalingen zal aanwenden om in het kader van de permanente of voorlopige aanwijzing van een korpschef de keuze van de kandidatuur van die laatste te verantwoorden.

A.3.1. In hoofddorde betwist de Ministerraad het belang van de verzoeker om de vernietiging van de bestreden bepalingen te vorderen, die volgens hem geenszins zijn aangenomen met als enig doel de aanwijzing van Alain Lambert als korpschef *ad interim* van de politiezone « Basse-Meuse » geldig te verklaren.

De Ministerraad, die in herinnering brengt dat die bepalingen, naar luid van het arrest nr. 98/2012, de huidige situatie van de verzoeker niet kunnen raken, merkt op dat die geen enkel nieuw element aanbrengt dat die vaststelling kan wijzigen.

Het in aanmerking nemen van de uit de bestreden bepalingen voortvloeiende aanstelling van Alain Lambert in het kader van een vergelijking van de titels en verdiensten die ertoe strekt een korpschef *ad interim* van de politiezone « Basse-Meuse » aan te wijzen, merkt hij eerst aan als een « hypothetische situatie ». Hij merkt op dat een dergelijke situatie inhoudt dat de politiezone, ingevolge een nietigverklaring door de Raad van State van de voormelde beraadslaging van de politieraad van 27 oktober 2010 (A.1.4), beslist een nieuwe operationeel directeur en adjunct-zonechef te benoemen door de kandidaturen voor te behouden aan de houders van de graad van hoofdcommissaris of aan de houders van een betrekking die na een aanstellingsperiode toegang geeft tot die graad, en dat de politiezone, ingevolge die oproep tot kandidaatstelling, tot de benoeming van Alain Lambert beslist. De Ministerraad merkt evenwel op dat het politiecollege van de politiezone « Basse-Meuse », rekening houdend met de huidige afwezigheid van een korpschef van de genoemde zone, snel een korpschef *ad interim* dient aan te wijzen en dat die aanwijzing, rekening houdend met de oproep tot kandidaatstelling die eind augustus 2012 daartoe is bekendgemaakt, zou moeten plaatsvinden vooraleer Alain Lambert kan worden benoemd in een betrekking die toegang geeft tot de graad van hoofdcommissaris na afloop van een aanstellingsperiode.

De Ministerraad is vervolgens van mening dat het argument dat door de verzoeker is afgeleid uit zijn recht om een wetbepaling te betwisten die een voordeel aan Alain Lambert toekent, niet kan worden gevolgd, aangezien de situatie van de verzoeker vanuit dat standpunt niet is gewijzigd sedert het arrest nr. 98/2012 waarbij zijn beroep onontvankelijk is geacht.

A.3.2. In zijn aanvullende memorie beklemtoont de Ministerraad allereerst dat de bestreden bepalingen volgens de verzoeker niet van dien aard zijn dat zij Alain Lambert bevoordelen in het kader van de permanente aanwijzing van een korpschef van de politiezone « Basse-Meuse ». Hij leidt daaruit af dat de beslissingen die daartoe door de politiezone zijn genomen, te dezen geenszins relevant zijn.

De Ministerraad merkt vervolgens op dat het politiecollege van de politiezone « Basse-Meuse », bij de vergelijking van de titels en verdiensten waarop zijn beslissing van 20 september 2012 om Alain Lambert als korpschef *ad interim* aan te wijzen (A.2.3) berust, geen rekening heeft gehouden met het door Alain Lambert uitgeoefende ambt krachtens de voormelde beraadslaging van de politieraad van 27 oktober 2010 (A.1.4), die nietig is verklaard bij een arrest van de Raad van State van 26 september 2012. Hij leidt daaruit af dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker aanvoert, de bestreden bepalingen niet ertoe strekken de aanwijzing van Alain Lambert als korpschef *ad interim* mogelijk te maken zonder een voorafgaande vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten.

A.4.1. Alain Lambert betwist eveneens het belang van de verzoeker om de vernietiging van de bestreden bepalingen te vorderen.

Hij verwijst dienaangaande naar de motieven van het arrest nr. 98/2012. Hij voegt daaraan toe dat de verzoeker geen nieuwe elementen aanvoert die het Hof de mogelijkheid bieden van mening te veranderen. Hij merkt op dat niets erop wijst dat zijn eventuele aanstelling in de graad van hoofdcommissaris van politie doorslaggevend zou kunnen blijken in het kader van een eventuele vergelijking van de titels en verdiensten waartoe de politiezone « Basse-Meuse » zou overgaan. Hij is van mening dat die aanstelling maar één element van vergelijking uitmaakt naast andere, zoals het feit dat de verzoeker thans in een andere politiezone is gedetacheerd of het feit dat de begunstigden van de bestreden bepalingen hun vaardigheden inzake leiding of beheer reeds hebben bewezen bij de selectieprocedure die tot hun benoeming heeft geleid. In zijn memorie van wederantwoord wijst Alain Lambert eveneens erop dat de politiezone « Basse-Meuse » onlangs een oproep tot kandidaatstelling met het oog op de aanwijzing van een korpschef *ad interim* heeft bekendgemaakt en dat die aanwijzingsprocedure snel tot een beslissing zou moeten leiden, met andere woorden vooraleer zijn aanstelling in de graad van hoofdcommissaris van politie, volgend op zijn benoeming in een betrekking die openstaat voor de houder van een dergelijke graad, tot een bevordering in die graad kan leiden.

Alain Lambert beklemtoont ten slotte dat de bestreden bepalingen niet een categorie van personen bevoordelen ten nadele van de verzoeker. Hij brengt in herinnering dat een bevordering in de graad van hoofdcommissaris van politie enkel mogelijk is na afloop van een aanstellingsperiode van drie jaar, gevolgd door een gunstige evaluatie.

A.4.2. In zijn aanvullende memorie merkt Alain Lambert op dat noch de voormelde beslissing van de politieraad van 29 augustus 2012 om een aanvullende oproep tot kandidaatstelling bekend te maken (A.2.3), noch de beslissing van het politiecollege van 20 september 2012 om hem als korpschef *ad interim* aan te wijzen

in afwachting van de afloop van de procedure met betrekking tot die oproep tot kandidaatstelling (A.2.3), op de bestreden bepalingen zijn gebaseerd. Hij beklemtoont dat de laatste beslissing is gebaseerd op artikel 46 van de wet van 7 december 1998 en op een uitdrukkelijke vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten, die is uitgevoerd met behulp van de criteria waarin in de bijlage bij het ministerieel besluit van 11 januari 2006 « tot vaststelling van de functiebeschrijving en de daaruit voortvloeiende profielvereisten van een korpschef » is voorzien.

Alain Lambert is van mening dat de bestreden bepalingen de positie van de verzoeker des te minder kunnen raken aangezien die bepalingen, zoals in het arrest nr. 98/2012 van het Hof wordt opgemerkt, niet de onmiddellijke bevordering van een commissaris van politie in de graad van hoofdcommissaris mogelijk maken. Hij merkt dienaangaande op dat de benoeming van een korpschef, rekening houdend met de voormelde beslissing van de politieraad van 29 augustus 2012 om de in 2001 opgestarte rekruteringsprocedure voort te zetten (A.2.3), zal plaatsvinden vóór het einde van de periode van drie jaar waarna een aanstelling in de graad van hoofdcommissaris eventueel tot een bevordering in die graad kan leiden.

Ten aanzien van het belang van Alain Lambert

A.5. Alain Lambert stelt zich voor als een commissaris van politie die het ambt van korpschef *ad interim* van de politiezone « Basse-Meuse » uitoefent.

Hij leidt zijn belang in de zin van artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof af uit het feit dat hij de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 december 2011 vervatte regels kan genieten. Hij brengt dienaangaande in herinnering dat de politieraad van die politiezone hem tot adjunct-zonechef heeft benoemd bij een beslissing die op 27 oktober 2010 is genomen en die als onwettig werd beschouwd door de auditeur bij de Raad van State die ermee is belast het door de verzoeker tegen die beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring te behandelen (A.1.4). Alain Lambert voert aan dat de bestreden bepalingen op hem zouden kunnen worden toegepast wanneer de Raad van State zijn arrest in die zaak zal hebben gewezen, of later, zowel binnen de politiezone « Basse-Meuse » als binnen een andere politiezone.

Alain Lambert leidt zijn belang ook af uit het risico dat hij loopt dat hem een voordeel wordt ontzegd dat de bestreden bepalingen hem toekennen, in geval van nietigverklaring ervan.

Ten slotte meent hij te doen blijken van het vereiste belang omdat de argumentatie van de verzoeker zijn rechtschapenheid in het geding zou brengen, hem de aanleiding voor het aannemen van de bestreden bepalingen zou toeschrijven en zou laten verstaan dat hij het met de politiezone « Basse-Meuse » eens is geworden opdat die hem het ambt van korpschef van de genoemde zone toevertrouwt. Hij voert dienaangaande aan dat er minstens één adjunct-commissaris te Bergen bestaat die die bepalingen ook zou kunnen genieten.

Ten aanzien van het middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.6.1. In een eerste onderdeel voert de verzoeker aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 december 2011 tot gevolg hebben dat, enerzijds, de leden van het politiepersoneel die op 30 maart 2001 nog niet waren bekleed met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en nog geen korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17 of nog niet waren benoemd in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef van hun korps te zijn, maar wier benoemingsprocedure aan de gang was, en, anderzijds, de commissarissen van de lokale politie die op die datum korpschef waren in een gemeente van klasse 16 of lager of waren benoemd in een gemeente van klasse 18 of 19 zonder korpschef te zijn, verschillend worden behandeld.

De verzoeker is van mening dat dat verschil in behandeling discriminerend is. Hij voert aan dat de situatie van de ambtenaren op wie de inwerkingtreding van een nieuw statuut betrekking heeft, het enige objectieve criterium vormt dat moet worden gehanteerd om de voorwaarden van opname in dat nieuwe statuut te bepalen. Hij is van oordeel dat geen enkele van de twee voormelde categorieën van politieambtenaren de gelegenheid heeft gehad om het geambieerde ambt van hoger officier uit te oefenen en daarin een staat van dienst te verwerven. Verwijzend naar het arrest nr. 138/2011 van 27 juli 2011, ziet de verzoeker niet in welke de vaardigheden inzake « management », leiding en beheer zijn waarvan de begunstigden van artikel 2 van de wet van 2 december 2011 blijf zouden hebben gegeven en die zouden verantwoorden dat zij worden vrijgesteld van het verkrijgen van het directiebrevet dat *normaliter* is vereist om toegang te krijgen tot een betrekking van hoger officier.

In zijn memorie van antwoord voegt de verzoeker daaraan toe dat de loutere omstandigheid dat Alain Lambert een betrekking bekleedde waarvoor de politiestatuten een universitair diploma vereisten, niet kan verantwoorden dat die laatste, die nooit korpschef is geweest en die dat ambt nooit heeft uitgeoefend, in een graad van hoger officier kan worden aangesteld, enkel omdat zijn procedure tot benoeming in de graad van commissaris van politie van een gemeente van klasse 17 op 31 maart 2001 aan de gang was, terwijl de verzoeker, die gedurende twintig jaar het ambt van korpschef heeft uitgeoefend in een gemeente van klasse 16 die als een « echte stad » wordt beschouwd, een dergelijke aanstelling niet kan genieten.

A.6.2. In een tweede onderdeel voert de verzoeker aan dat de bestreden bepalingen tot gevolg hebben dat, enerzijds, de leden van het politiepersoneel die op 30 maart 2001 nog niet waren bekleed met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en nog geen korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17 of nog niet waren benoemd in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef van hun korps te zijn, maar wier benoemingsprocedure aan de gang was, en, anderzijds, de commissarissen van de lokale politie die op die datum korpschef waren in een gemeente van klasse 17 of waren benoemd in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn, op dezelfde wijze worden behandeld.

De verzoeker beklemtoont dat die twee categorieën van personen beiden zouden kunnen meedingen naar een zelfde betrekking van hoger officier. Hij is van mening dat die gelijke behandeling discriminerend is. Hij herhaalt dat de situatie van de ambtenaren waarop de inwerkingtreding van een nieuw statuut betrekking heeft, het enige objectieve criterium vormt dat moet worden gehanteerd om de voorwaarden van opname in dat nieuwe statuut te bepalen. Hij is van oordeel dat geen enkele van de twee voormelde categorieën van politieambtenaren de gelegenheid heeft gehad om het geambieerde ambt van hoger officier uit te oefenen en daarin een staat van dienst te verwerven. Verwijzend naar het arrest nr. 138/2011, ziet de verzoeker niet in welke de vaardigheden inzake « management », leiding en beheer zijn waarvan de begunstigen van artikel 2 van de wet van 2 december 2011 blijf zouden hebben gegeven en die zouden verantwoorden dat zij worden vrijgesteld van het verkrijgen van het directiebrevet dat *normaliter* is vereist om toegang te krijgen tot een betrekking van hoger officier.

A.7. De Ministerraad antwoordt dat het middel niet gegrond is.

Hij brengt in dat verband de motieven van het arrest nr. 138/2011 van het Grondwettelijk Hof in herinnering, alsook de verantwoordingen van de bestreden bepalingen die werden geformuleerd tijdens de parlementaire besprekingen die aan de aanneming ervan zijn voorafgegaan.

Hij beklemtoont vervolgens dat de personeelsleden van de politiediensten die de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 december 2011 genieten en die worden aangewezen om een ambt van hoofdcommissaris uit te oefenen, met toepassing van artikel 135ter van de wet van 26 april 2002 « houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten » enkel in die graad zullen kunnen worden bevorderd, indien zij dat ambt gedurende drie jaar hebben uitgeoefend en indien die uitoefening het voorwerp van een gunstige evaluatie heeft uitgemaakt.

De Ministerraad merkt eveneens op dat de begunstigen van de bestreden bepalingen daadwerkelijk geschikt zijn bevonden om het ambt van korpschef in een korps van de gemeentepolitie van een gemeente van klasse 17 of het ambt van commissaris in een gemeente van klasse 20 uit te oefenen. Hij leidt daaruit af dat hun vaardigheden inzake « management », leiding en beheer door de met hun benoeming belaste overheden zijn beoordeeld. Hij is van mening dat die personen zich dus in een situatie bevinden die identiek is aan die van hun collega's die korte tijd vóór de inwerkingtreding van het RPPol in een dergelijk ambt zijn benoemd.

De Ministerraad voert ten slotte aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 december 2011 geen ander doel hebben dan een einde te maken aan een situatie die discriminerend bleek ten aanzien van het bij de wet van 3 maart 2010 nagestreefde doel, namelijk het aanbieden van aanvullende loopbaanperspectieven aan bepaalde personeelscategorieën.

A.8.1. Alain Lambert is eveneens van mening dat het middel niet gegrond is.

A.8.2. Uit de parlementaire besprekingen die aan het aannemen van de bestreden bepalingen zijn voorafgegaan, leidt hij af dat het doel ervan erin bestaat bepaalde verschillen in behandeling recht te zetten. Hij voert aan dat die bepalingen dus op dezelfde bekommernis als de wet van 3 maart 2010 zijn geïnspireerd, namelijk aanvullende loopbaanperspectieven bieden aan bepaalde specifieke personeelscategorieën van de

politiediensten, die een beperkt aantal personen tellen die zijn benadeeld door onvolmaaktheden van de politiehervorming die een moeilijke oefening inzake het fuseren van drie verschillende korpsen is. Hij merkt op dat het Hof, bij het arrest nr. 138/2011 door de tegen die wet van 3 maart 2010 geformuleerde grondwettigheidsbezwaren te verwerpen, reeds heeft geoordeeld dat een dergelijke bekommernis om herstel redelijk verantwoord was ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen.

Alain Lambert is van mening dat de bestreden bepalingen tot wettig doel hebben een einde te maken aan het onverantwoord geachte verschil in behandeling tussen, enerzijds, de personeelsleden van de politiediensten bedoeld in artikel XII.VI.9*bis*, tweede lid, van het RPPol, zoals het na de invoering ervan bij artikel 2 van de wet van 3 maart 2010 luidde, en, anderzijds, de personeelsleden van de politiediensten die daags vóór de inwerkingtreding van het RPPol nog niet bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie maar wier procedure tot benoeming als korpschef in een gemeente van klasse 17 of als commissaris in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn aan de gang was en na de inwerkingtreding van het RPPol tot een benoeming heeft geleid. Hij zet uiteen dat die twee categorieën van personen nochtans over gelijkwaardige diploma's en over het recht op dezelfde loonschaal beschikken, zodat het niet redelijk verantwoord is dat zij niet vanaf het begin op dezelfde wijze zijn behandeld. Hij merkt bovendien op dat de verhoudingsgewijs grotere aanwezigheid van personeelsleden afkomstig van de rijkswacht in de groep van hoofdcommissarissen van politie en het weinig opportune karakter van de keuze van de datum van 31 maart 2001 ook gelden voor de twee voormelde categorieën van personeelsleden. Hij voegt daaraan toe dat enkel hun benoemingsdata verschillen, maar dat zulks niets afdoet aan het feit dat die twee categorieën van personen vergelijkbaar zijn.

Alain Lambert voert eveneens aan dat, zelfs indien het Hof zou menen dat dat verschil in behandeling in overeenstemming zou zijn met de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, zulks aan het bij de bestreden bepalingen nagestreefde doel niet zijn legitimiteit zou ontnemen. Hij preciseert dat het niet aan het Hof staat zich uit te spreken over de opportuniteit om een einde te maken aan een verschil in behandeling.

A.8.3. Alain Lambert merkt bovendien op dat de bestreden bepalingen verwijzen naar objectieve criteria zoals het politiekorps waartoe de personeelsleden vóór de politiehervorming behoorden, de klasse van de gemeente of de stand van de benoemingsprocedure op 31 maart 2001. Hij is van oordeel dat de wetgever rekening kan houden met andere elementen dan de ervaring die in de uitoefening van een hoger ambt is opgedaan.

Hij brengt dienaangaande in herinnering dat de vaardigheden inzake beheer en leiding voortvloeien uit de ervaring waarvan de personeelsleden blijk hebben moeten geven die zijn benoemd als korpschef in een gemeente van klasse 17 of als commissaris in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn. Hij wijst erop dat de in de wet van 3 maart 2010 bedoelde en op 29 maart 2001 benoemde personeelsleden kunnen meedingen naar een betrekking die openstaat voor hoofdcommissarissen, terwijl zij het betrokken ambt niet lang genoeg hebben kunnen uitoefenen om vóór 31 maart 2001 voldoende ervaring op te doen.

A.8.4. Alain Lambert zet vervolgens uiteen dat de bestreden bepalingen redelijk verantwoord zijn ten aanzien van het nagestreefde doel, aangezien de personeelsleden van de politiediensten die ze genieten, weinig talrijk zijn en niet automatisch in de graad van hoofdcommissaris van politie zullen worden benoemd.

Hij merkt op dat die bepalingen de administratieve overheid die ertoe wordt gebracht zich in het kader van een benoemingsprocedure uit te spreken niet verhinderen om hun kwaliteiten en het toereikende karakter van hun ervaring te beoordelen.

A.8.5. Alain Lambert voert ten slotte aan dat de twee categorieën van politiepersoneelsleden, bedoeld in het eerste onderdeel van het middel, niet vergelijkbaar zijn.

Hij merkt op dat hun staat van dienst verschilt en dat de commissarissen van de gemeentepolitie die op 31 maart 2001 korpschef waren in een gemeente van klasse 16 of waren benoemd in een gemeente van klasse 18 of 19 zonder korpschef te zijn, niet verplicht een universitair diploma moesten bezitten. Hij beweert eveneens dat de statuten van die twee categorieën van personeelsleden op 31 maart 2001 niet identiek waren en dat de wedde van de voormelde commissarissen van de gemeentepolitie lager was.

Volgens Alain Lambert zou het uitbreiden van het voordeel van de bestreden bepalingen tot de commissarissen van de gemeentepolitie die op 31 maart 2001 korpschef waren in een gemeente van klasse 16 of waren benoemd in een gemeente van klasse 18 of 19 zonder korpschef te zijn, tot gevolg hebben dat een belangrijk onevenwicht binnen de groep van de hogere officieren wordt gecreëerd ten nadele van de officieren

die van de voormalige rijkswacht afkomstig zijn, hetgeen onbestaanbaar zou zijn met de legitieme wens van de auteurs van de wet van 3 maart 2010.

- B -

B.1. Deel XII van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 « tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten » (RPPol), bekrachtigd bij artikel 131 van de programmawet van 30 december 2001, bevat overgangsbepalingen.

De titels VI en VII van dat deel XII bevatten respectievelijk « overgangsbepalingen met betrekking tot deel VI » en « overgangsbepalingen met betrekking tot deel VII » van het RPPol. Deel VI van dat koninklijk besluit heeft betrekking op het « doeltreffend inzetten van het personeel », terwijl deel VII ervan betrekking heeft op de « administratieve loopbaan ».

B.2. Zoals ingevoegd bij artikel 18 van de wet van 3 juli 2005 « tot wijziging van bepaalde aspecten van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse bepalingen met betrekking tot de politiediensten », en vervolgens gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 3 maart 2010, bepaalde artikel XII.VI.9*bis* van het RPPol :

« De actuele personeelsleden bedoeld in tabel D1, derde kolom, punt 3.26 van bijlage 11, kunnen meedingen naar betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie.

Het eerste lid geldt eveneens voor de personeelsleden die daags vóór de inwerkingtreding van dit besluit bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die, hetzij, korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn van het desbetreffende korps ».

Artikel 2 van de wet van 2 december 2011 « tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten » vervangt het tweede lid van de voormelde bepaling door de volgende tekst :

« Het eerste lid geldt eveneens voor de personeelsleden die daags vóór de inwerkingtreding van dit besluit bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die, hetzij korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn van het desbetreffende korps of van wie de benoemingsprocedure

aangevangen was daags vóór de dag vóór de inwerkingtreding van dit besluit maar nog niet voltooid was daags vóór de inwerkingtreding van dit besluit en van wie de benoeming in het betrokken ambt later is tussengekomen ».

De « actuele personeelsleden » zijn « de leden van het operationeel en van het administratief en logistiek korps van de rijkswacht, de leden van de categorie bijzonder politiepersoneel van de rijkswacht, het burgerlijk hulppersoneel van de rijkswacht, de leden van de gemeentelijke politiekorpsen met inbegrip van de hulpagenten van politie, de leden van het administratief en logistiek kader van de gemeentelijke politiekorpsen, de gerechtelijke officieren en agenten van de gerechtelijke politie bij de parketten, het hulppersoneel van de gerechtelijke politie bij de parketten, het contractueel personeel van de algemene politiesteundienst, de personeelsleden van het ministerie van Justitie en de personeelsleden van het ministerie van Binnenlandse Zaken die overgaan naar het administratief en logistiek kader van de federale politie alsmede de in artikel 243 van de wet bedoelde personeelsleden die op de datum van inwerkingtreding van dit besluit onder de toepassing van de rechtspositieregeling van het personeel van de politiediensten vallen » (artikel XII.I.1, 1°, RPPol).

De meeste bepalingen van het RPPol zijn op 1 april 2001 in werking getreden (artikel XIII.II.1).

B.3. Zoals ingevoegd bij artikel 33 van de wet van 3 juli 2005, en vervolgens gewijzigd bij artikel 51 van de wet van 20 juni 2006 « tot wijziging van bepaalde teksten betreffende de geïntegreerde politie » en bij artikel 3 van de wet van 3 maart 2010, bepaalde artikel XII.VII.27*bis* van het RPPol :

« De actuele personeelsleden bedoeld in tabel D1, derde kolom, punt 3.26 van bijlage 11 kunnen meedingen voor de mandaatbetrekkingen zoals bedoeld in artikel 66 van de wet van 26 april 2002.

Het eerste lid geldt eveneens voor de personeelsleden die daags vóór de inwerkingtreding van dit besluit bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die, hetzij, korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn van het desbetreffende korps ».

Artikel 3 van de wet van 2 december 2011 vervangt het tweede lid van die bepaling door de volgende tekst :

«Het eerste lid geldt eveneens voor de personeelsleden die daags vóór de inwerkingtreding van dit besluit bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die, hetzij korpchef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpchef te zijn van het desbetreffende korps of van wie de benoemingsprocedure aangevangen was daags vóór de dag vóór de inwerkingtreding van dit besluit maar nog niet voltooid was daags vóór de inwerkingtreding van dit besluit en van wie de benoeming in het betrokken ambt later is tussengekomen ».

B.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 2 december 2011 zijn op 27 februari 2012 in werking getreden.

B.5.1. Artikel 142 van de Grondwet en artikel 2, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof vereisen dat elke natuurlijke persoon die een beroep tot vernietiging instelt, doet blijken van een belang.

Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt. De *actio popularis* is niet toelaatbaar.

B.5.2. Dat belang dient te bestaan op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift en dient te blijven bestaan tot de uitspraak van het arrest.

B.6. Artikel 2 van de wet van 2 december 2011 regelt de toegang tot de betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie.

De verzoeker, die commissaris van politie is, voert voor het Hof niet aan dat hij thans kandidaat is voor een dergelijke betrekking of dat hij in de toekomst overweegt mee te dingen naar een betrekking van dat type.

B.7. Bovendien maakt die bepaling het niet mogelijk om onmiddellijk een personeelslid met de graad van commissaris van politie in de graad van hoofdcommissaris te bevorderen.

In tegenstelling tot wat de verzoeker aanvoert, heeft de toepassing van artikel XII.VI.9bis van het RPPol, zoals gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 2 december 2011, noch tot doel, noch tot gevolg dat de in die bepaling bedoelde personeelsleden in de graad van

hoofdcommissaris worden bevorderd. De aanwijzing in een betrekking van hoofdcommissaris van politie met toepassing van die bepaling, gevolgd door een aanstelling in die graad met toepassing van artikel XII.VII.25 van het RPPol, zou enkel tot een bevordering in die graad kunnen leiden na afloop van een periode van minstens drie jaar, en bij een gunstige evaluatie (artikel 135ter, tweede streepje, van de wet van 26 april 2002 « houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten », ingevoegd bij artikel 36 van de wet van 15 mei 2007 « op de Algemene Inspectie en houdende diverse bepalingen betreffende de rechtspositie van sommige leden van de politiediensten »).

Op 27 oktober 2010 heeft de politieraad van de politiezone « Basse-Meuse » beslist om Alain Lambert te benoemen in een betrekking die openstaat voor hoofdcommissarissen van politie. De Raad van State, waarbij de zaak door de verzoeker aanhangig is gemaakt, heeft die beslissing sindsdien nietig verklaard (RvSt, 26 september 2012, nr. 220.754, *Lambert*).

B.8. Artikel 3 van de wet van 2 december 2011 regelt de toegang tot de mandaatbetrekkingen.

Het mandaat is een « aanwijzing [...] voor een hernieuwbare termijn van vijf jaar [in één van de ambten opgesomd in artikel 66] » van de wet van 26 april 2002 « houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten » (artikel 65 van de wet van 26 april 2002, vervangen bij artikel 32 van de wet van 20 juni 2006 « tot wijziging van bepaalde teksten betreffende de geïntegreerde politie »). Tot die ambten behoort het ambt van « korpschef van de lokale politie » (artikel 66, eerste lid, 1°, van de wet van 26 april 2002, vervangen bij artikel 33 van de wet van 20 juni 2006).

B.9.1. Op 30 januari 2001 werd een oproep tot kandidaatstelling bekendgemaakt met het oog op de aanwijzing van de korpschef van de lokale politie van de politiezone « Basse-Meuse », samengesteld uit de gemeenten Bitsingen, Blegny, Dalhem, Juprelle, Oupeye en Wezet (*Belgisch Staatsblad*, 30 januari 2001, p. 2500). Op 4 februari 2001 heeft de verzoeker, Philippe Lambert, die toen commissaris van politie te Wezet was, zijn kandidatuur ingediend. Tot de andere kandidaten behoorden Jean-Claude Adam, Jean-François Adam en Alain Lambert.

De resultaten van de in artikel 3, § 4, van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 « houdende vaststelling van de voorwaarden en de modaliteiten van de eerste aanstelling in bepaalde betrekkingen van de lokale politie » bedoelde proef gaven aan dat Alain Lambert ongeschikt was voor bevelvoering. Op 26 april 2001, na die resultaten te hebben gevalideerd, heeft de met toepassing van artikel 3, § 1, van hetzelfde koninklijk besluit opgerichte commissie de drie enige kandidaten gehoord die na afloop van die proef geschikt voor bevelvoering werden geacht. Met toepassing van artikel 3, § 4, tweede lid, van hetzelfde koninklijk besluit heeft zij hen vervolgens gerangschikt : Jean-Claude Adam werd als een « geschikte » kandidaat beschouwd, terwijl Jean-François Adam en Philippe Lambert in de categorie van de « zeer geschikte » kandidaten werden gerangschikt.

Vervolgens heeft de politieraad van de politiezone « Basse-Meuse » de aanwijzing van Jean-François Adam zevenmaal voorgedragen aan de Koning. Op vier voordrachten van de politieraad is een aanwijzing van die laatste door de Koning gevolgd (*Belgisch Staatsblad*, 10 januari 2002, p. 731; 7 december 2002, p. 55052; 2 mei 2005, p. 20386; 6 mei 2009, p. 35392). De eerste drie besluiten tot aanwijzing werden ingetrokken (*Belgisch Staatsblad*, 26 oktober 2002, p. 49197; 8 maart 2004, p. 12489; 5 mei 2006, p. 23395) ingevolge een arrest van de Raad van State waarbij de tenuitvoerlegging ervan werd geschorst (RvSt, 5 juli 2002, nr. 108.931, *Lambert*; 23 september 2003, nr. 123.179, *Lambert*; 11 januari 2006, nr. 153.526, *Lambert*) wegens de onregelmatigheid van de voordracht van de politieraad. Het vierde besluit tot aanwijzing werd door dat rechtscollege nietig verklaard (RvSt, 23 juni 2011, nr. 214.103, *Lambert*).

Intussen waren zowel Jean-François Adam als Jean-Claude Adam met pensioen gegaan.

Aangezien de talrijke voordrachten tot aanwijzing door de politieraad van de politiezone « Basse-Meuse » ingevolge het onderzoek van de voormelde kandidaturen nog niet tot de regelmatige aanwijzing van een korpschef van de lokale politie van die zone hebben geleid, staat het in beginsel aan die politieraad om een nieuwe voordracht aan de Koning te doen, rekening houdend met de rangschikking van de kandidaten door de met toepassing van artikel 3, § 1, van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 opgerichte commissie (RvSt, 8 mei 2012, nr. 219.271, *Lambert*).

Rekening houdend met de pensionering van de twee andere door die commissie gerangschikte kandidaten, bleef echter enkel de verzoeker nog meedingen.

B.9.2. Op 23 december 2011 heeft de politieraad van de politiezone « Basse-Meuse » beslist om de aanwijzingsprocedure te annuleren die aan de oorsprong van de oproep tot kandidaatstelling van 30 januari 2001 lag. De tenuitvoerlegging van die beraadslaging werd door de Raad van State geschorst (RvSt, 8 mei 2012, nr. 219.271, *Lambert*).

Op 29 augustus 2012 heeft de politieraad beslist om die beraadslaging in te trekken (RvSt, 8 november 2012, nr. 221.319, *Lambert*). Diezelfde dag heeft de politieraad beslist om de aanwijzingsprocedure voort te zetten die aan de oorsprong van de oproep tot kandidaatstelling van 30 januari 2001 lag, en om een aanvullende oproep tot kandidaatstelling bekend te maken met toepassing van het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 en het ministerieel besluit van 11 januari 2006 « tot vaststelling van de functiebeschrijving en de daaruit voortvloeiende profielvereisten van een korpschef », waarbij werd gepreciseerd dat de verzoeker het voordeel van zijn kandidatuur van 2001 niet verloor maar werd verzocht ze in het kader van de nieuwe oproep tot kandidaatstelling bij te werken.

Aangezien hij van mening is dat die beslissingen van 29 augustus 2012 onwettig zijn, heeft de verzoeker, bij een verzoekschrift van 16 januari 2013 op grond van artikel 36 van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State en op grond van het voormelde arrest van de Raad van State van 23 juni 2011, dat rechtscollege verzocht een dwangsom op te leggen aan de politiezone « Basse-Meuse » wanneer die zijn aanwijzing in de functie van korpschef van die zone niet aan de Koning voordraagt.

B.10. Geen van de voormelde beslissingen die de politieraad van de politiezone « Basse-Meuse » op 29 augustus 2012 heeft genomen, zijn gebaseerd op artikel 3 van de wet van 2 december 2011.

Die bepaling zet de kandidatuur van de verzoeker voor de eerste aanwijzing van een korpschef van die politiezone niet op de helling.

De bestreden bepaling verhindert de politieraad van die politiezone niet om de aanwijzing van de verzoeker aan de Koning voor te dragen. Zij maakt het de Koning evenmin mogelijk de aanwijzing te weigeren die Hem zou worden voorgedragen.

De verzoeker zet niet uiteen - en het Hof ziet niet in - in welk opzicht artikel 3 van de wet van 2 december 2011 de afloop van die aanwijzingsprocedure zou kunnen beïnvloeden die in de volgende weken moet worden beëindigd.

B.11.1. In afwachting van de afloop van die procedure stond het overigens aan het politiecollege om spoedig en voorlopig een waarnemend korpschef aan te wijzen met toepassing van artikel 46 van de wet van 7 december 1998 « tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus », luidens hetwelk « in geval van afwezigheid of verhindering van de korpschef [...] het politiecollege onder de leden van het politiekorps met de hoogste graad, de vervangende korpschef [aanstelt] ».

B.11.2. Uit het dossier van de verzoeker blijkt dat de verzoeker, zoals Alain Lambert en andere leden van het politiekorps van de politiezone « Basse-Meuse », als commissaris van politie een van de personen van dat korps met de hoogste graad is.

De aanwijzing van Alain Lambert waartoe door het politiecollege van die zone op 19 mei 2011 is besloten, werd geschorst en vervolgens nietig verklaard door de Raad van State (RvSt, 9 november 2011, nr. 216.210, *Lambert*; 22 maart 2012, nr. 218.588, *Lambert*), zodat die persoon dat ambt op grond van die beslissing van 19 mei 2011 niet langer wettig kon uitoefenen.

Bijgevolg stond het aan dat politiecollege om spoedig over te gaan tot de vergelijking van de titels en verdiensten van de verzoeker met die van de andere leden van het politiekorps van de politiezone die de hoogste graad hadden en die kandidaat waren voor een aanwijzing teneinde het ambt van korpschef van het korps van de lokale politie voorlopig uit te oefenen (RvSt, 9 november 2011, nr. 216.210, *Lambert*).

B.11.3. Op 29 augustus 2012 heeft het politiecollege van de politiezone « Basse-Meuse » beslist om een interne oproep tot kandidaatstelling bekend te maken met het oog op de aanwijzing van een korpschef *ad interim*. Slechts twee personen hebben zich kandidaat gesteld : de verzoeker en Alain Lambert.

Bij beslissing van 20 september 2012 heeft het politiecollege besloten om die laatste aan te wijzen als korpschef *ad interim* tot de indiensttreding van de persoon die na afloop van de in B.10 bedoelde procedure zal worden aangewezen.

De motivering van die beslissing - waartegen door de verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring op 21 november 2012 bij de Raad van State zijn ingesteld - bevat geen verwijzing naar artikel 3 van de wet van 2 december 2011, noch naar enige toepassing van die bepaling of naar de gevolgen ervan.

De verzoeker vermeldt dus niet - en het Hof ziet niet in - in welk opzicht artikel 3 van de wet van 2 december 2011 de beslissing van het politiecollege houdende aanwijzing van een korpschef *ad interim* heeft of nog zou kunnen beïnvloeden.

B.12. Uit het voorafgaande blijkt dat de bestreden bepalingen de huidige situatie van de verzoeker niet rechtstreeks en ongunstig kunnen raken.

B.13. Het beroep tot vernietiging is onontvankelijk.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 25 april 2013.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

R. Henneuse